

Oświadczenie złożone przez senatorów
Antoniego Szymańskiego, Michała Seweryńskiego,
Aleksandra Szweda, Bogusławę Orzechowską, Rafała Ślusarza,
Artura Warzochę, Jerzego Czerwińskiego, Dorotę Czudowską,
Andrzeja Kamińskiego, Zdzisława Pupę, Krzysztofa Słonia,
Marka Pęka, Grzegorza Peczkisa, Michała Potocznego,
Ryszarda Majera, Jana Żaryna, Alicję Zając, Roberta Mamątowa,
Małgorzatę Kopiczko, Kazimierza Wiatra, Andrzeja Stanisławka,
Czesława Ryszkę, Łukasza Mikołajczyka, Marka Martynowskiego,
Jana Hamerskiego, Jana Marię Jackowskiego,
Marię Koc i Stanisława Gogacza
na 41. posiedzeniu Senatu
w dniu 17 maja 2017 r.

Oświadczenie w związku z setną rocznicą urodzin prof. Włodzimierza Fijałkowskiego, przypadającą 4 czerwca 2017 r., wybitnego lekarza, humanisty, uczonego, społecznika, który był wzorem osobowym dla młodych pokoleń, nie tylko związanych profesjonalnie z medycyną. Jako senatorowie Rzeczypospolitej Polskiej pragniemy wyrazić nasz najgłębszy szacunek w związku z Jego wybitnymi dokonaniem.

Prof. Włodzimierz Fijałkowski urodził się 4 czerwca 1917 r. w Bobrownikach nad Wisłą. Zmarł 15 lutego 2003 r. w Łodzi. Pochodził z patriotycznej rodziny szlacheckiej herbu Ślepowron, kierującej się dewizą „Bogu i Ojczyźnie”, z której wywodził się m.in. arcybiskup Antoni Melchior Fijałkowski, metropolita warszawski. Jego bracia – 2 legionistów, generał Czesław Młot-Fijałkowski i Stefan Fijałkowski, oraz 2 kawalerzystów, Kajetan i Gracjan-Bojar Fijałkowski – zostali uhonorowani za walkę w obronie kraju licznymi odznaczeniami, m.in. krzyżami Orderu Virtuti Militari.

Włodzimierz Fijałkowski ukończył liceum klasyczne w Rypinie. Od 1935 r. studiował medycynę na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego jako elew Szkoły Podchorążych. Brał udział w kampanii wrześniowej, następnie pracował w szpitalu dla jeńców wojennych w Warszawie i od 1940 r. w ośrodku zdrowia w Klimontowie sandomierskim, kontynuując studia w tajnym nauczaniu w Warszawie. W 1943 r. został aresztowany i osadzony w więzieniu w Radomiu, następnie w obozie Auschwitz-Birkenau i w obozach w Wirtembergii. Od 1945 r. służył w Polskich Siłach Zbrojnych na Zachodzie, kończąc studia medyczne jako podporucznik na Polskim Wydziale Lekarskim Uniwersytetu w Edynburgu.

W 1946 r. wrócił do Polski. Otrzymał dyplom lekarski na Uniwersytecie Warszawskim i pracował jako lekarz w szpitalach w Gdańsku, Wrocławiu, Bystrzycy Kłodzkiej, a od 1955 r. w Łodzi. W 1949 r. obronił doktorat z dziedziny położnictwa. Dramatyczne doświadczenia wojenne stanowiły głęboką inspirację dla późniejszej niestrudzonej obrony życia ludzkiego przez profesora jako lekarza, ginekologa i położnika. W 1956 r., gdy weszła w życie ustawa o dopuszczalności przerywania ciąży, pracując jako lekarz w klinice i w przychodni, pisemnie uzasadniał swoją odmowę skierowania kobiety na aborcję: „jako człowiek – odmawiam”. Za tę postawę został usunięty z pracy w przychodni i był szykanowany. W 1966 r. obronił habilitację, ale wniosek o tytuł docenta na akademii medycznej został odrzucony z powodu postawy sprzeciwu wobec aborcji. W 1974 r. zwolniono go z akademii medycznej za odmowę wykonywania aborcji oraz za niewychowywanie młodzieży w duchu socjalistycznym. W czasie Solidarności w 1981 r. przeproszono Profesora za nieuzasadnione względami merytorycznymi zwolnienie i przywrócono go do pracy, ale w 1982 r. ponownie wstrzymano decyzję o pracy, a w 1992 r., gdy był już na emeryturze, Akademia Medyczna w Łodzi nadała mu tytuł naukowy profesora medycyny.

Prof. medycyny Włodzimierz Fijałkowski był wybitnym lekarzem, ginekologiem, położnikiem, autorem ponad 20 książek oraz kilkuset artykułów naukowych i popularno-naukowych w dziedzinie medycyny, ekologii prokreacji i problematyki rodzinnej. Był mistrzem pióra i słowa. Jego wykłady, prelekcje, publikacje cieszyły się ogromnym zainteresowaniem. Większość książek miała kilka wznowień, pomimo dużego nakładu, np. 200 tysięcy egzemplarzy. Około 40 lat współpracował z jednym czasopismem skierowanym do matek, „Twoje Dziecko”. Pisał do niego artykuły, prowadził rubrykę „Ginekolog radzi”. Był twórcą

pierwszej szkoły rodzenia w Polsce. Opracował polski model szkoły rodzenia i wdrożył go na terenie całego kraju, szkoląc przez kilkadziesiąt lat bardzo liczną kadrę profesjonalistów. Jemu zawdzięczamy przeniesienie na teren Polski idei psychoprofilaktyki porodowej oraz wdrażanie jej w opiece pre- i perinatalnej – np. system: matka z dzieckiem po porodzie. Dzięki inicjatywie Profesora odbyły się pierwsze porody szpitalne z udziałem ojca i upowszechniła się praktyka porodów naturalnych oraz rodzinnych. Profesor opracował naukowe podstawy rodzicielstwa zgodnego z naturą, ekologii prokreacji. Jest autorem 12-punktowego „Scalonego programu prokreacji ekologicznej”, naturalnego planowania rodziny i naturalnego karmienia niemowląt. W swoich publikacjach oraz wykładach propagował profilaktykę prekoncepcyjną oraz nowy model rodziny, oparty na tzw. zharmonizowanym dwurodzicielstwie. Podejmował zagadnienia zdrowia publicznego, m.in. znaczenie stylu życia wolnego od nałogów i uzależnień. Był prekursorem rozwoju psychologii prenatalnej w Polsce, ukazując piękno życia dziecka przed urodzeniem.

Profesor należał do wielu towarzystw naukowych w Polsce i za granicą, pełnił w nich liczne funkcje. W uznaniu jego wkładu w promowanie humanistycznych wartości w medycynie został powołany na członka Papieskiej Akademii „Pro Vita”, Stowarzyszenia Rycerstwa Orderu Jasnogórskiej Bogarodzicy i Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II KUL.

Otrzymał wiele odznaczeń i wyróżnień, m.in. Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Komandorski św. Grzegorza Wielkiego z Gwiazdą, Odznakę Żołnierzy Armii Krajowej, Medal Pro Ecclesia et Pontifice, Medal Prymasowski „Zasłużony w Posłudze dla Kościoła i Narodu”, odznaczenie „Za Zasługi dla Miasta Łodzi” i Nagrodę Towarzystwa Naukowego KUL im. Księdza Idziego Radziszewskiego.

Łączył wysoki profesjonalizm zawodowy z głębokim etosem człowieka i uczonego. Obok twórczości naukowej angażował się w rozległą działalność organizacyjną i społeczną. Był troskliwym mężem i ojcem czwórki dzieci. Przez kilkadziesiąt lat był zaangażowanym członkiem Ruchu Focolari.

Papież Jan Paweł II bardzo cenił Profesora, czytał jego publikacje, na uroczystość pogrzebową wystosował list, w którym wyrażał wdzięczność Bogu za życie i dzieło Profesora. W czasie przemówień pogrzebowych prof. Włodzimierz Fijałkowski został określony jako „człowiek niezłomny”, „prorok naszych czasów”, „człowiek epoki”, „człowiek, który wyprzedzał epokę”, „człowiek nie z tej ziemi” oraz „wzór wielkiego człowieka, chrześcijanina, lekarza i Polaka”. Po śmierci Profesora zostało już zorganizowanych wiele konferencji naukowych i spotkań poświęconych Jego życiu, działalności i dorobkowi. W kilku miastach Polski Jego imieniem zostały nazwane ulice, szkoły rodzenia i poradnie.

Całą Jego twórczość cechuje głęboki humanizm, przeniknięty wartościami chrześcijańskimi. Wartości te inspirowały działania Profesora, kreowały jego postawy życiowe i stanowiły przedmiot szczególnej troski o to, aby je wpisać w świadomość społeczeństwa polskiego. Zasługi Profesora w tym zakresie są istotne i jednoznaczne. Był wielkim Polakiem, lekarzem, humanistą, uczonym, społecznikiem, chrześcijaninem i człowiekiem, wzorem osobowym dla młodych pokoleń, nie tylko związanych z medycyną.

Antoni Szymański
Michał Seweryński
Aleksander Szwed
Bogusława Orzechowska
Rafał Ślusarz
Artur Warzocha
Jerzy Czerwiński
Dorota Czudowska
Andrzej Kamiński
Zdzisław Pupa
Krzysztof Słoń
Marek Pęk
Grzegorz Peczkis
Michał Potoczny

Ryszard Majer
Jan Żaryn
Alicja Zajac
Robert Mamątow
Małgorzata Kopiczko
Kazimierz Wiatr
Andrzej Stanisławek
Czesław Ryszka
Łukasz Mikołajczyk
Marek Martynowski
Jan Hamerski
Jan Maria Jackowski
Maria Koc
Stanisław Gogacz

